

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt **José Koster** haar ervaringen met ouders en ouderschap

Haar derde kindje was nog maar net een jaar oud, toen ze te horen kreeg dat ze ziek was en direct met een chemokuur moest beginnen. Het was of ze in een achtbaan waren beland. Het leven was al zo vol en druk met drie kinderen en een man met een eigen onderneming. Naast het runnen van een jong gezin was er nu ook het rennen van consult naar behandeling. Na elke chemo lag ze dagen ziek op bed, misselijk en diep moe. Ze kon zich dan niet voorstellen dat ze zich ooit weer beter zou voelen. Elke beweging, elk geluid was te veel. Haar man deed alles om er zo veel mogelijk te zijn voor zijn jonge gezin en zijn zieke vrouw. Om de zaak draaiende te houden, werkte hij vaak tot diep in de nacht, tot hij niet meer kon. De twee oudste kinderen gingen gelukkig overdag naar school, maar die kleine dreumes kroop de hele dag door het huis. Tussen de luiers door een telefoontje en tijdens het fruithapje de mails. Hij maakte zich zorgen. Zou ze het redden? Wat houden de kinderen hier

van over? Blijft mijn bedrijf overeind? Hij hield zich op de been, maar hoe lang nog? Er was maar weinig familie in de buurt die kon helpen – en hulp vragen was niet iets wat vader makkelijk vond. Gelukkig was er steun van het Ouder-Kindteam. Mensen waren betrokken en dachten mee: dit gezin heeft steun nodig. Maar de aanvraag voor huishoudelijke hulp werd helaas afgewezen: 'De ouders moeten kinderopvang voor die kleine accepteren, dat is echt nodig, daar geven we wél een indicatie voor, want voor het kind is het ook niet fijn om de hele dag thuis te zijn in die situatie.' Maar het kindje wegbrengen, dat kon moeder niet over haar hart verkrijgen. De gedachte alleen al. 'Stel dat ik het niet red en dat ik die kleine dan steeds weg heb gebracht. Ze heeft mij nodig, juist nu ze nog zo klein is. Ik moet al huilen als ik eraan denk.'

Ouders willen het beste voor hun kind. Kun je als ouder niet geven wat je zou

José Koster

willen, dan ligt schuldgevoel op de loer. Schuld vreet energie. Dat kun je er niet bij hebben als je al op reserves leeft. Maar wat de een ontlast, voelt voor de ander als een blok aan het been. Soms kun je je als professional bijna niet voorstellen dat jouw ideale oplossing niet gewenst is voor iemand anders. Wat helpt is NIVEA: Niet Invullen Voor Een Ander. In dit geval was de behoefte van de vrouw dat ze zo veel mogelijk samen wilde zijn, hoe ziek ze ook was. Dat gaf hun kracht. Het zou dan ook enorm helpen als iemand huishoudelijke taken kon overnemen. Het zou ruimte geven om samen te zijn en aandacht te hebben voor elkaar.

Voor ons als professionals is het steeds weer de kunst om ons te verplaatsen in de belevingswereld van iemand, om vervolgens te begrijpen wat de beste zorg kan zijn. NIVEA gaat nooit vanzelf.

NIVEA:
Niet Invullen Voor Een Ander

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).